

mener vi fra vor Side, at der er 3 Midler til at bekæmpe Ring- og Trustvældet effektivt med, og det er netop det, man kalder Stats- og Kommunesocialisme, og den kooperative Bevægelse. Vi kan ikke tænke os andre Veje og Former. Jo mere dette kunde blive klaret gennem en offentlig Drøftelse, og Vælgerne kunde faa at vide, hvorledes de forskellige Partier staar, des bedre vilde det være, des mindre vilde saadanne tvetydige eller selvmodsigende Programmer faa Anledning til at gøre sig gældende og vildlede Befolkningen. Monopolspørgsmaalet har rejst sig ikke mindst i de sidste Tider saa brændende, saa afgørende, at Partiernes Stilling dertil maa kendes klart af Vælgerbefolkningen. Dertil hører ogsaa Spørgsmaalet om Jordmonopolet, og ærede Medlemmer vil vide, at Socialdemokraterne ogsaa paa dette Omraade har udarbejdet et Forslag — det findes i en Kommissionsbetænkning —, som ganske positivt og klart siger, hvad vi mener om det store Jordegods' Stilling, hvorledes vi ønsker det inddraget under Samfundet og under hvilke Former.

Det er den Slags Spørgsmaal, som vi tror vil og skal være de afgørende ved det kommende, saa overordentlig betydningsfulde Valg, det er Spørgsmaalet om vor Skattelovgivning, det er Spørgsmaalet om de sociale Reformer, og til de brændende blandt disse — derom kan der ingen Tvivl være — hører dette Spørgsmaal: En Forbedring af den gældende Alderdomsunderstøttelse og en Udfyldning af det store uhyggelige Hul, vi har i dansk social Lovgivning, Mangelen af en Invaliditetsforsikring. Forslagsstillerne, det socialdemokratiske Parti — og Forslaget er, som sagt, stillet efter en nøje Drøftelse paa vor Kongres, det er forbundene for hele vort Parti, er Udtryk for Anskuelse, der næres af hele dette Parti —, kan ikke tænke sig dette Spørgsmaal løst væsentlig paa anden Maade end paa den, som vi her i disse Paragraffer har angivet. Vi kan, efter at Danmark i 27 Aar, fra 9. Marts 1891, har haft en Alderdomsforsørgelse efter de nugældende Principper, ikke tænke os, at vi skulde gaa bort fra disse Principper, det anser vi i Virkeligheden for politisk og praktisk umuligt. Med Hensyn til Planerne om en Folkeforsikring, saaledes som visse Medlemmer af den nedsatte Kommission har udarbejdet Forslag om, skal jeg, som sagt, hvad Enkelthederne angaar, vente med at udtale mig nærmere, indtil muligvis Repræsen-

tanter for disse Anskuelse er fremtraadt og har gjort dem gældende her, men jeg vil kun til Indledning i al Korthed sige, at dette at gaa bort fra et 27-aarigt Grundlag, der, hvilke Mangler det end havde fra Begyndelsen og endnu har, dog stadig er blevet forbedret, over til et helt nyt Grundlag anser vi for politisk umuligt og praktisk ugørligt. Men naar man skal have fyldt det store Hul, som findes i den bestaaende sociale Lovgivning, fordi vi ikke har en Invaliditetsforsikring, saaledes at de Medborgere, som bliver arbejdsudygtige, uden at det skyldes Ulykkestilfælde eller Alderdom, i Virkeligheden er henviste til det offentlige Fattigvæsen, kan vi ikke tænke os nogen mere naturlig og netop her i Landet historisk given Maade at gøre det paa end ved at indarbejde og gennemføre en Ordning paa Grundlag af det bestaaende System for Alderdomsunderstøttelsen, samtidig med at vi foreslaar denne Alderdomsunderstøttelse forbedret yderligere. Den er jo, siden den blev gennemført i 1891, gentagne Gange blevet forbedret, nemlig ved Lovene af 1899, 1902 og 1908, og samtidig er der i det praktiske Liv foregaaet en stor Forbedring gennem Administrationen, gennem den offentlige Kritik af den Maade, paa hvilken Alderdomsunderstøttelsen oprindeligt blev udredet, gennem mere folkelige Partiers større Indflydelse i Kommunerne og endelig, kan man ogsaa sige, gennem den kommunale Valgreform af 1908, som, hvilke Mangler den end havde, og om der end den Gang kunde have været gennemført mere, alligevel har bidraget til, at den almindelige store Befolkning har en ganske anden Indflydelse paa det kommunale Liv, end den havde tidligere, og dermed er ogsaa Alderdomsunderstøttelsesloven blevet en anden. Vi kan ikke tænke os andet, end at vi maa gaa videre ad denne Vej.

De Forbedringer, vi her foreslaar, er i al Korthed, som jeg havde Lejlighed til at sige det ved Forelæggelsen, disse, at vi gennemfører Minimaltakster, hvorved de alderdomsunderstøttelsesberettigede og hele den offentlige Mening faar et stærkere Indtryk af, at det er en virkelig Ret, der tilkommer de gamle og udslidte Medborgere, endvidere, at vi aabner et større Spillerum for den Sum, for de Indtægter, som de gamle udslidte Mennesker maa have paa forskellig Maade, uden at det hindrer dem i at faa Andel i Alderdomsunderstøttelsen, at vi aabner Adgang for smaa Ejendomsbesiddere, Husmænd o. s. v.